

MUZEJ
SAVREMENE
UMETNOSTI
VOJVODINE

MILETA VITOROVIĆ – STUDIJA JEDNOG SLUČAJA

6. MART - 22. MART 2015. GODINE 5

Otvaranje: petak, 6.mart 2015. u 19h

Kustos: Luka Kulić

Mileta Vitorović je zajedno sa Milanom Kercom najveći dobrotvor Muzeja savremene umetnosti Vojvodine čiji radovi obuhvataju najveći broj u kolekciji Muzeja. Ova izložba je fokusirana na jedan segment iz zbirke radova Milete Vitorovića, odnosno seriju slika (Znak u belom, Znak u crnom, Znak I, II, III, itd.) od 150 slika koju je moguće posmatrati kao zasebnu celinu u okviru velikog broja radova koju Muzej od ovog autora poseduje u svojoj kolekciji. Izložba će se pozabaviti jednim mogućim načinom interpretacije i ponovnog bavljenja onim delom kolekcije koji više nije u glavnom fokusu muzeja, kako bi se, između ostalog, ukazalo na problem nagomilavanja i prostog trezoriranja umetničkih radova u muzejskim institucijama. Takođe, kroz izložbu, će biti problematizovan način na koji radovi dospevaju u muzej, sistem ili metod iscrpljivanja ideje odnosno teme, i isproban jedan drugačiji način percepcije Slike kroz njenu transformaciju. Ideja je da se kroz autokritički stav preispita način na koji muzeji prikupljaju umetnička dela, koja je njihova sveukupna funkcija i koja je to zapravo (ne)izvesna sudbina umetničkog dela u jednom muzeju..

Biografija

Mileta Vitorović (1920–1991)

Slikar i grafičar Mileta Vitorović rođen je u Šepšinu kod Mladenovca 1920. godine. Po završetku Umetničke škole, upisuje Akademiju likovnih umetnosti u Beogradu 1940. godine, a već naredne godine učestvuje u organizovanju ustanka u svom kraju. Iste godine prvi put izlaže u Osnovnoj školi na Rudniku sa Borom Baruhom. Tokom rata biva uhapšen i interniran u Norvešku. U logoru nastaje niz crteža, skica i studija kojima su ilustrovane ilegalne publikacije izdavane od zatočenika. Po završetku rata vraća se u Beograd i nastavlja studije na Akademiji likovnih umetnosti. 1956. godine zajedno sa Mihajlom Dejanovićem, Ivanom Jakobčićem i Stanislavom Zubovićem osniva likovnu grupu „Ideje” i iste godine realizuje prvu izložbu te likovne grupe. Samostalno izlaže od 1956. godine. Bio je član ULUS-a, SULUV-a, Grafičkog kolektiva, Umetničke kolonije Ečka. Izlagao je na brojnim samostalnim i grupnim izložbama u zemlji i inostranstvu.

(izvod iz autorskog teksta *Muzej kao trezor, princip svega ili ničeg*_Luka Kulić)

„Muzeji su često shvaćeni kao trezori gde se umetnički predmeti pre svega čuvaju od fizičke propasti, a zatim se s vremena na vreme izlažu ili publikuju. Međutim, to nije i ne može biti sudbina svih predmeta koji se nalaze u muzejskim kolekcijama. Kada se jednom, ili ako se jednom, dvaput ili više puta izloži ili publikuje neki rad, dolazi do mentalnog zamora simboličkih vrednosti umetničkog materijala i stvara se potreba za nečim novim ili drugačijim. Što je kolekcija veća (što je jedan od ciljeva svakog muzeja – uvećavanje kolekcije), to je za instituciju teže da obrađuje sve te radove. Za radove je najbolje da stoje u depou, jer inače teraju muzejske radnike u ozbiljne probleme i obaveze: umetnička dela koja su trezorirana za šta? Da li je trezorirana umetnost uopšte umetnost? Da li umetnički rad koji je izvan upotrebe zadržava svoju funkciju? Da li su to resursi za neku buduću istorizaciju umetnosti? Retko kada su kolekcije muzeja sačinjene od remek-dela ili predmeta od suštinske važnosti i uzornosti. To je privilegija retkih institucija sa ozbiljnim ideološkim kontekstima (na primer, turističke destinacije i slično) ili sa ozbiljnim finansijskim sredstvima u dužem vremenskom periodu, i takvi primeri nisu mnogobrojni. Najčešće su muzejske kolekcije većim delom sastavljene od manje važnih i raznovrsnih radova iz različitih stvaralačkih perioda umetničkih produkcija, različitog i neujednačenog umetničkog kvaliteta, koji sigurno da jesu značajni sa istorizaciju i teoretizaciju umetnosti i umetničkog dela, ali nikako u svojoj ukupnosti ne predstavljaju srž reprezentativnosti stvarnosti umetnosti. Onaj deo kolekcije koji je značajan, zanimljiv i atraktivan po nekim drugim svojstvima (na primer ličnost umetnika, povezanost sa lokalnim kontekstom, itd), a može se koristiti u javnim delatnostima kao prezentativan, najčešće obuhvata manji deo kolekcije. Preostali, veći deo kolekcije tada na određeni način doživljava sudbinu balasta muzeja, jer je o njemu potrebno konstantno brinuti a retko se upotrebljava u muzejskim programima. Pojedini predmeti, nakon što dođu u muzej, nikada ne budu izloženi. Zašto ih onda muzeji sakupljaju i čuvaju?“

--

Kontakt:

Luka Kulić

M: 064 2311 668